

ΕΛΕΥΘΕΡΟ ΒΗΜΑ

Παραβιάζονται κατάφωρα τὰ συνδικαλιστικά δικαιώματα

Με έντονο ερεθισμό, τις πρόσφατες συλλήψεις των δυο συνδικαλιστικών στελεχών της ΔΕΗ και την καταδίκη τους με βάση τον νόμο 330)76, την δίκη των γιατρών της Ε.Ι. Ν.Α.Π. με τον ίδιο νόμο, καθώς και με τη δίκη των συνδικαλιστών του εργοστασίου ΕΛCO-ΒΑΓΙΟΝΗΣ θενώρησα σκόπιμο να δώσουμε στη δημοσιότητα, κάτω από το ψευδοφώς μιας αντικειμενικής έρευνας, όλο το νομικό πλέγμα και την δοσμένη εργοδοτική νοοτροπία που δημιουργούν, τό υποδόθηρο των συνδικαλιστικών διώξεων.

Του ΟΡΕΣΤΗ

ΧΑΤΖΗΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

Προέδρου του ΑΕΜ

Αυτό που επιβάλλεται να ερευνησουμε στην προκειμένη περίπτωση δεν είναι εάν υπάρχουν ή όχι προστατευτικές νομικές διατάξεις για την μη απόλυση συνδικαλιστικών στελεχών, γιατί σφασλώς υπάρχουν. Όπως είναι τό 281 άρθρο του Αστικού Κώδικα περί καταχρήσεως δικαιώματος, ο Νόμος 1803 για την μη απόλυση του προέδρου και γεν. γραμματέα του σωματείου και η διευρυμένη προστασία του Δ.Σ. από άλλη σχετική διάταξη της εθιμικής του νόμου 330.

Αλλά αντικείμενο έρευνας επιβάλλεται να γίνει, τό πώς λειτουργούν αυτές οι νομικές προστατευτικές διατάξεις στην καθημερινή συνδικαλιστική ζωή των εργαζομένων. Και τελικά, στο πόσο διασφαλίζουν τις συνδικαλιστικές ελευθερίες και την ελευθέρη άσκηση του δικαιώματος για την ίδρυση σωματείου και την πραγματοποίηση της απεργίας. Από τα στοιχεία που θα παραθέσουμε, θα προκύψει σβίαστα ότι όλες αυτές οι προστατευτικές διατάξεις τελικά μπλοκάρονται, σε ένα τέλειο σύστημα συνεχών εργοδοτικών παρεκκλίσεων και δικονομικών δυσχερειών με αποτέλεσμα να ανενεργοποιούνται αυτές οι διατάξεις και να εξουθενώνονται τό συνδικαλιστικά μας στελέχη σε τέτοιο βαθμό, που πολλές φορές αποφασίζουν να μην αναμειχθούν πλέον στο συνδικαλισμό.

Όλοι γνωρίζουμε ότι η πιο γνήσια μορφή του αγωνιστικού μας κινήματος ξεκινά από τό εργοστάσιο. Εκεί γεννήθηκε τό εργατικό ταξικό μας κίνημα, εκεί έβρισκονται οι ιστορικές καταβολές του και από εκεί πάντα αναβλύζει η διεκδικητική του δύναμη και γίνεται η ραχοκοκαλιά όλων των απεργιακών κινητοποιήσεων.

Αυτή λοιπόν την ανεξάντλητη δεξαμενή των ταξικών αγώνων, του εργοστασιακού και βιομηχανικού συνδικαλισμού, έχουν επισημάνει εργοδοσία, κυβέρνηση και μονοπωλία σαν την πιο επικίνδυνη εγηνήτρια για την ανάδειξη νέων συνδικαλιστικών στελεχών. Γι' αυτό και τόσες φορές στρέφεται όλο τό συστημα. Θέλει και επιδιώκει να ξεριζώσει ό,τι υπάρχει σαν φυτώριο του συνδικαλισμού, να μην αφήσει να σπαρθεί ο καινούργιος σπόρος, που θα ενισχύσει και θα ανανεώσει τό συνδικαλιστικό μας κίνημα.

Αλλά για να γίνουμε συγκεκριμένοι, σαφείς και αντιληπτοί από κάθε αναγνώστη, που ίσως δεν ποχολείται με τό συνδικαλιστικά πράγματα, αλλά ακούει και διασάφει για την νομική προστασία που υπάρχει των συνδικαλιστικών στελεχών, θα μιλήσουμε με παραδείγματα.

ΣΥΣΤΗΜΑΤΙΚΕΣ ΔΙΩΞΕΙΣ

Στό λεκανοπέδιο της Αττικής άς υποθέσουμε ότι ανόγει ένα βιομηχανικό εργοστάσιο. Τά ναυπηγεία του Λάση — Πετρόλα ή της ΑΕΓ ή της ΕΛΚΟ — ΒΑΓΙΩ ΝΗΣ ή της Κεραφίνας. Οι εργαζόμενοι σε αυτό τό εργοστάσιο αποφασίζουν να κάνουν ένα σωματείο. Τό Σύνταγμα, άρθρο 22 τό επιτάττει, ο νόμος καθορίζει την διαδικασία. Όλα τηρούνται με σχολαστικότητα για την ίδρυση του σωματείου, την εγγραφή των πρώτων μελών και την τυπική έγκριση ενός καταστατικού. Μέχρι εδώ εφ' όσον ο εργοδότης τίποτε άπομα δεν πληροφορήθηκε, όλα πάνε καλά για τό εργοστάσιο. Σε λίγο θα έχουνε τό δικό τους σωματείο.

Μόλις όμως η εργοδοσία με τόους ανθρώπους της πληροφορηθεί την νέα σπορά, τό συνδικαλισμού, τότε αρχίζουν οι απόρητες πιέσεις και απειλές. «Μην πάτε στο σωματείο», «Ξέχστε τις υπογραφές σας εάν θέλετε να έχετε συνεχή εργασία. Ο συνδικαλισμός είναι η αρχή του κομμουνισμού. Παράλληλα εάν όλες αυτές οι απειλές δεν πιώσουν, τότε η εργοδοσία ρίχνει δικά της στέλεια να πάρει τό σωματείο στα χέρια της. Και εάν και εκεί δεν τά καταφέρει, τότε αρχίζουν οι απολύσεις των εργαζομένων λόγω μειώσεως των εργασιών του εργοστασίου. Ποιοι απολύονται;

Μά σφασλώς όλοι εκείνοι που πρωτοστατήσανε στην ίδρυση του σωματείου. Εδώ ακριβώς υπεισέρχεται η νομική προστασία, που απαγορεύει την απόλυση της προσωρινής επιτροπής. Οι εργοδότες όμως καταπατώντας κάθε νομική διάταξη και έννοια δικαίου, απούραστα απολύουν κατ' επιλογή. Απολύει για να αποφυγει τον κίνδυνο του συνδικαλισμού. Δεν λογαριάζει δσπάτες και νομικές κυρώσεις. Οι επιθεωρήσεις εργασίας, σβίως πιεθεαίνουν τις απολύσεις. Στην συνέχεια οι απολυθέντες καταφεύγουν στο δικαστήριο. Έπειτα από 14 - 18 μήνες θγαίνει η τελεσίδικη απόφαση. Τις πιο πολλές φορές οι σφασλώς δικαιώνουν τους εργαζομένους και σφωρώνουν τις απολύσεις. Η εργοδοσία όμως δεν συμμορφώνεται με τις δικαστικές αποφάσεις. Οι αντιδράσεις της είναι ποικίλες. Στις πληρων, αλλά στο εργοστάσιο δεν ξαναμπαίνει (ΛΑΤΣΗΣ — ΠΕΤΡΟΛΑ). Σας ξαναπαίρνω, αλλά σας απολύω ξανά. Στην περίπτωση αυτή χρειάζονται άλλοι 15 - 20 μήνες για νέα δικαστική παρέμβαση. Εν τώ μεταξύ, οι ενδιαφερόμενοι ή έχουν έρει άλλοι βουλεύει ή απογοητευμένοι δεν αναμειγνύονται πλέον με τό κοινά. Με οποιοδήποτε τρόπο ή εργοδοσία στίς συγκεκριμένες αυτές περιπτώσεις καταπατάει και εδώ νομικά δικά κάθε πρόσταυτική διάταξη και θιάυει τό σωματείο και τσάκιει την

διάθεση των ενδιαφερομένων για συνδικαλιστική δραστηριότητα.

Παραδείγματα αμέτρητα. Πρόσφατα, η πολυεθνική «FRANK E BASIL» απάλυσε 38 γιατί θέλανε να κάνουν σωματείο και η κλωστοϋφαντουργία «ΚΑΡΕΛΑ» συνεχίζει τις απολύσεις στο Αστρος Κυνουρίας για τον ίδιο λόγο. Η «ΚΕΡΑΦΙΝΑ» απάλυσε όλη την προσωρινή διοίκηση.

Βέβαια υπάρχουν και οι αντοχές αγνώστες. Τά νέα παιδιά του εργοστασιακού και βιομηχανικού κλάδου, που παρά τις οίωξεις και απολύσεις συνεχίζουν όπου πάνε και όπου θρεβόυνε να πρωτοστατούνε για τό στήσιμο του σωματείου, για τη λειτουργία μιας προσωρινής συνδικαλιστικής επιτροπής.

Η ΜΑΥΡΗ ΛΙΣΤΑ

Εδώ όμως η εργοδοσία και τό μονοπωλία με τό γραφείο των πληροφοριών τους συνδικαλιστική ΚΥΠα έχουν ήδη καταρτίσει ονομαστικά την μαύρη λίστα των απεικινδυνών συνδικαλιστών, που κυκλοφορεί μεταξύ των με πολλές λεπτομερείες, για την συνδικαλιστική τους δραστηριότητα. Έτσι όσο καλός και ειδικευμένος τεχνίτης και εάν είσαι δεν πιάσεις βουλεύει στη μεσαία και μεγάλη επιχείρηση γιατί είσαι «σημαδεμένος» από τό οργανωμένα μεγάλα συμφέροντα σαν απεικινδυνος συνδικαλιστής.

Άλλωστε είναι γνωστό και τό αντισυνδικαλιστικό εγχείρημα που έφερε μαζί του τό πολυεθνικό τραπεζικό μονοπώλιο της ΝΑΤΙΟΝΑΛ ΜΠΑΝΚ με τις γραπτες απειλές και το σωματείο και εξουδετερώνεται ο συνδικαλισμός.

Πέρα όμως από αυτή την επιτελική οργάνωση της εργοδοσίας και των μονοπωλίων για την ωμή παραβίαση και καταπάτηση των συνδικαλιστικών δικαιωμάτων των εργαζομένων, παρά τις προστατευτικές διατάξεις επανεισέρχεται πάλι, ή ίδια ή κυβέρνηση στο δικό της τομέα, στις επιχειρήσεις κοινής ωφελείας (ΔΕΗ, ΕΛΣ, ΕΛΤΑ, ΟΤΕ, Τράπεζες κ.λπ.) καθημερινά καταδικάζει και απολύει συνδικαλιστές για τυπικές παραβάσεις του αντιεργατικού νόμου 330)76, πραγματοποιεί διώξεις και μεταθέσεις με μία αντιεργατική και αντιαπεργιακή διάθεση που ξεπερνά κάθε προηγούμενο.

Κατά αυτό τον τρόπο στην πράξη, κυβέρνηση και εργοδοσία με την αιοχή των κυβερνητικών συνδικαλιστών, κονιορτοποιούν τις θετικές προστατευτικές διατάξεις και εκσπινάδες στέλεχη μέχρι σήμερα έχουν απολυθεί. Σίχως να μπορέσουν τελικά να αποκατασταθούν.

Η δημοκρατική αντιπολίτευση της ΓΣΕΕ πολλές φορές πρότεινε στην περίοδο 1976—1978 και ζήτησε επίμονα από την κυβέρνηση να ποινικοποιηθεί τό αδίκημα της άσκησης και παράνομης απόλυσης και να θεσπισθούν ειδικά εργατικά δικαστήρια, όπου θα εκδικάζονται μέσα σε δύο μήνες όλες οι αγωγές για τις διωξεις και απολύσεις των συνδικαλιστικών στελεχών και εργαζομένων.

Φωνή θούντος μέσα στην έρημο υπήρξε ή προσπάθειά μας εκκινή για την αποτελεσματική προστασία των συνδικαλιστικών δικαιωμάτων της εργατικής τάξης.

Σταχυολογήσαμε και δώσαμε συνοπτικά τό πώς μεθοδεύεται από εργοδοσία, κυβέρνηση και μονοπωλία ή περιτροπή και καταστρατήγηση των κειμένων νομικών διατάξεων σε βάρος των συνδικαλιστικών μας στελεχών και τό πώς φαλκιδεύονται οι συνδικαλιστικές ελευθερίες των Ελλήνων εργαζομένων. Καλούμε να υπάκουνο, νομικό, συνδικαλιστή που διαθέτει άλλες εκτιμήσεις και στοιχεία να αποδείξει τό αντίστοιχο, όχι όμως με θεωρίες αλλά με συγκεκριμένες αποδείξεις.

Εμείς που πιστεύουμε με φανατισμό στη συνδικαλιστική δημοκρατία και με τους συνεχείς αγώνες μας προσπαθούμε να εκδημοκρατιστούμε τό εργατικό κίνημα και να τό απαλλάξουμε οριστικά από τό χουντικό κατάλοιπο, τότε χουντικούς και τόις αλεξίπτωτους συνδικαλιστές διασηρύτουμε, ότι με ανύπαρκτες στην πράξη συνδικαλιστικές ελευθερίες, με την δοσμένη αντιεργατική νοοτροπία της εργοδοσίας και με τό υπάρχον νομικό αντισυνδικαλιστικό πλέγμα, τό ελληνικό εργατικό κίνημα θα συναντήσει τεράστιες δυσκολίες και ανεπρόβλητα εμπόδια στη συνεργασία του με τό Εύρωπαϊκό συνδικαλιστικό κίνημα. Γιατί θεμελιώδες στοιχείο για να υπάρξει ένα μαζικό τάξιό ανωμένο κίνημα, είναι και παραμένει, ο απόλυτος σεβασμός στα συνδικαλιστικά δικαιώματα των εργαζομένων και ή απρόσκοπτος εφαρμογή των σχετικών άρθρων του Συντάγματος και της νομοθεσίας.

Όλες οι άλλες κυβερνητικές διακηρύξεις περί της ελευθερίας του συνεταιρίζεσθαι και των εγνησίμων συνειδητών της ΓΣΕΕ και του ΕΚΑ, είναι μόνο για εσωτερική κατανάλωση και κανένας εργάτης και υπάλληλος δεν τις πιστεύει, όταν ή ίδια η ζωή και ή πραγματικότητα συνεχώς τις διαμελδουν.